

РЕШЕНИЕ

№ 36940

гр. София, 24.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 19.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8873** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46, ал. 1 вр. чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 и т. 25 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Е. Б. Н. (У. В. N.), гражданин на Република К., [дата на раждане] , депозирана чрез пълномощник - адв. В. Б., САК против Заповед № 5394 ПАМ - 16 от 20.06.2025 г. издадена от началник на Гранично полицейско управление (ГПУ) – Летище – В. при Регионална дирекция „Гранична полиция“ - Аерогари, с която му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държави членки на Европейския съюз“ за срок от пет години, считано от 23.06.2025 г. до 22.06.2030 г., на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 и т. 25 и чл. 42з, ал. 3 от ЗЧРБ вр. чл. 24, § 2, б. „в“ от Регламент (ЕС) № 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28.11.2018 г. за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки.

В жалбата са изложени аргументи за незаконосъобразност и необоснованост на оспорения административен акт. Твърди се, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон, при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и не съответства на целта на закона. Застъпено е становище за липса на мотиви относно пропорционалното засягане на личните права и законни интереси на санкционираното лице в защита на обществен интерес. Твърди се, че е нарушена препоръка 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО от 16.12.2008 г. относно Общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Сочи се

липса на мотиви и относно индивидуализацията на срока за прилагане на принудителната административна мярка. Аргументирано е становище и за липса на корелативна връзка между осъждането за извършено умишлено престъпление от общ характер и налагането на принудителна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Твърдят се нарушения на изискванията на чл. 35 и чл. 44, ал. 2 от АПК. Мотивирана е и теза за съществено ограничаване на ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя. В този аспект се твърди, че е неясно дали съдържанието на оспорения административен акт е станало известно на жалбоподателя на език, който разбира и владее. От съда се иска да отмени оспорената заповед издадена от началника на ГПУ – Летище В..

Искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано се поддържат от адв. В. Б., САК и в съдебните заседания. Ангажират се писмени доказателства.

Ответникът – началник на ГПУ – Летище В. чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт Е. К. оспорва жалбата. Счита, че следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. При условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение за процесуално представителство.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното производство.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София-град, въз основа на събраните по делото доказателства и становищата на страните, прие за установено от фактическа страна:

На 02.06.2025 г. около 08,15 ч. на Граничен контролно пропускателен пункт (ГКПП) Аерогара – В. при извършване на контрол на пътници в салон „Заминаване“, зона „Шенген“ при отвеждане към самолета за полет Q./08:55 ч. за Прага, от служители на ГПУ – Летище В. е извършена проверка на лице, легитимирано се с паспорт на гражданин на Република Полша № JT 5042748 изд. на 21.03.2024 г. на името на Т. В., [дата на раждане] Лицето е отведено за допълнителна проверка поради съмнения за редовността на представения документ за самоличност. Документът е изпратен за експертно изследване. При изследването е установено, че паспортът е неистински документ и представлява фотоизображение на паспорт на Полша, снимката на който съвпада с лицето на приносителя на документа.

При проведената беседа лицето се е представило за гражданин на К. с имена М. У., [дата на раждане] в [населено място], М. област. Удостоверил е тези данни със снимка в мобилния си апарат на паспорт № N. издаден на 26.10.2017 г. със срок на валидност до 25.10.2027 г. на лице с посочените имена.

При условията на неотложност, по реда на чл. 212, ал. 2 от НПК, е започнато разследване за извършено документно престъпление. Образовано е ДП № 10/2024 г. по описа на ГПУ – Летище В.. Със Заповед рег. № 5394з – 309 от 02.06.2025 г. издадена от началника на ГПУ – Летище В. чужденецът е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ до установяване на самоличността.

След проверка в транснационалната програма за сигнализация и биометрична идентификация при миграция ВІТМАР (Biometric Identification T. M. A. Program) в хода на разследването по ДП № 10/2024 г. по описа на ГПУ – Летище В. е установена самоличността на жалбоподателя - Е. Б. Н. (У. В. N.), гражданин на Република К., [дата на раждане], обявен за международно издирване от И. с червена бюлетина № А./82022 от 09.09.2022 г., съдържаща предупреждение за висока степен на опасност и данни за евентуален риск от бягство и насилие с искане за екстрадиция в К. – формуляр, рег. № 10545р – 16660 от 04.06.2025 г. по описа на СДВНЧ – Любимец. С писмо рег. № В-11957 от 04.06.2025 г. Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ при Министерство на вътрешните работи е предоставила информация за въведен в Германия за

гражданина на К. Е. Н. (N. Y.) ХИТ формуляр по чл. 24 от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета (отказ за влизане) шенгенски идентификатор D..

Въз основа на тези обективни данни, началникът на ГПУ – Летище В. е издал обжалваната заповед рег. № 5394 ПАМ – 16 от 20.06.2025 г., с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 и т. 25 и чл. 42з, ал. 3 от ЗЧРБ е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка – Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз за срок от пет години, считано от 23.06.2025 г. до 22.06.2030 г. Заповедта е връчена на жалбоподателя лично на 23.06.2025 г. в присъствието на преводач (л. 19).

В настоящото производство процесуалният представител на ответника представи доказателства за компетентността на административния орган - заверено копие на Заповед № 4064з – 1022 от 26.09.2019 г. на директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари (л. 41), с която на началниците на ГПУ – С., ГПУ Летище Б., ГПУ Летище В. и ГПУ Летище П. към Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР са делегирани правомощия да налагат принудителни административни мерки, както и Карта с данни за наложената мярка по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ на чужденец № 0352848 (л. 45).

По искане на пълномощника на жалбоподателя като писмени доказателства по делото са приети – заверено копие на издадена на 20.10.2025 г. от Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, Регистрационна карта на чужденец №[ЕИК] (л. 56), заверен препис от Решение рег. № 141 от 13.10.2025 г. на състав на Апелативен съд – П., по въззивно частно наказателно дело 436/2025 г. (л. 57 – л. 73 и л. 93 – л. 99), информация и документи от Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (л. 86, л. 89 – л. 92 и л. 114 – л. 117), заверен препис от Решение № 166 от 26.08.2025 г. по ЧНД № 573/2025 г. по описа на Окръжен съд – Хасково (л. 101 – л. 112), заверен препис от влязло в сила на 24.06.2025 г. протоколно определение № 522 от 24.06.2025 г. по НОХД № 2561/2025 г. по описа на Районен съд – Варна, с което е одобрено споразумение за решаване на наказателното производство, водено срещу Е. Б. Н., гражданин на Република К. за извършено на 02.06.2025 г. в [населено място], престъпление по чл. 316 вр. чл. 308, ал. 2 вр. ал. 1 от НК, за което му е определено наказание лишаване от свобода за срок от 5 месеца, отложено за изтърпяване, на основание чл. 66, ал. 1 от НК с изпитателен срок от три години (л. 132 – л. 134).

Описаните релевантни за правния спор факти дават основание за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е на 18.08.2025 г. от надлежна страна – неблагоприятно засегнатият от наложената принудителна административна мярка адресат на оспорената заповед, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, към който препраща нормата на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ, след осъществен контрол от по - горестоящия административен орган с Решение, рег. № 406400 – 2462 от 01.08.2025 г. (л. 6 – л. 7), връчено с известие за доставяне на 04.08.2025 г. на процесуалния представител на жалбоподателя (л. 39). Заповедта е съобщена на жалбоподателя на 23.06.2025 г. в присъствие на преводач от руски език, а жалбата е депозирана от пълномощника му адв. В. Б., САК след връчване на решението на за директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари, с което не е уважено искане за отмяна на наложената принудителна административна мярка по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Разгледана по същество - жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед рег. № 5304 ПАМ – 16 от 20.06.2025 г. е издадена от компетентен административен орган – началника на ГПУ - Летище В., в кръга на делегираните му правомощия със Заповед № 4064з - 1022 от 26.09.2019 г. издадена от директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари (л. 41).

Спазени са изискванията за форма и съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. В мотивите на оспорения акт са отразени релевантните фактически обстоятелства, с които е обосновано

приложението на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 23 и т. 24 от ЗЧРБ - липса на данни за легално влизане на територията на страната от жалбоподателя Е. Б. Н.; опит да напусне страната с неистински документ за самоличност – полски паспорт № J. издаден на 21.03.2024 г. на името на лицето Т. В., гражданин на Полша, [дата на раждане] ; установените данни за действителната самоличност на чуждия гражданин и ползваните за целта източници на информация – Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР и транснационалната програма за сигнализация и биометрична идентификация при миграция ВІТМАР.

Противно на становището на процесуалния представител на жалбоподателя, съдът не констатира допуснати нарушения на административно – производствените правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на санкционираното лице. Оспорената заповед е издадена 18 дни след опита на жалбоподателя да напусне територията на страната, легитимирайки се с неистински документ за самоличност, в хода на висящо наказателно производство, в което е представляван от защитник, упражняващ адвокатска професия, и по време на което са установени данните за действителната му самоличност.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на език, който владее, в присъствие на преводач, удостоверено с положените саморъчно подпис и дата. Предоставена е информация за приложимите правни средства за защита и е осигурена възможност на жалбоподателя да организира лично защитата си, включително ползвайки компетентна помощ от лице, упражняващо адвокатска професия.

Неоснователни са възраженията за допуснати нарушения на изискванията на чл. 35 и чл. 44, ал. 2 от АПК. Към административната преписка са приложени всички документи, с които е документиран опита за незаконно напускане на територията на България. В мотивите на оспорения административен акт като основание за налагане на принудителната административна мярка е посочен именно този факт, който е установен и с влязлото в сила на 24.06.2025 г. протоколно определение № 522 по НОХД № 2561/2025 г. по описа на Районен съд – Варна, с което е одобрено споразумението за приключване на наказателното производство. Нормата на чл. 413а, ал. 3 и ал. 2 от НПК определя границите на силата на пресъдено нещо на влезлите в сила определения на съда, постановени по реда на Глава двадесет и девета от НПК – те са задължителни по въпросите – извършено ли е виновно противоправно деяние, виновен ли е деецът, наказуемо ли е деянието. Мотивите на заповедта препращат и към предложение № 5394р - 10724 от 20.06.2025 г. по описа на ГПУ – Летище В., което не противоречи на нормативните изисквания и е съобразено със задължителното тълкуване, дадено с ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС и константната съдебна практика.

Установените фактически данни законосъобразно са квалифицирани като основания по чл. 10, ал. 1, т. 23 и т. 24 от ЗЧРБ и са послужили за издаване на обжалваната Заповед, с която е наложена принудителната административна мярка по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, принудителната административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз“ се налага когато по отношение на чужденец са налице някои от основанията на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. В настоящия казус административният орган се е позовал на т. 23 – представен неистински документ за самоличност и на т. 25 - въведен сигнал по чл. 24, § 2, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2018/1861 г. на ЕП и на Съвета от 28.11.2018 г. за създаването, функционирането и използването на ШИС в областта на граничните проверки, които съответстват на установените обективни данни при осъществяването на 02.06.2025 г. цялостна гранична проверка на жалбоподателя Е. Н. от служителите на ГПУ – Летище В..

Според легалните дефиниции в чл. 2, § 4 и чл. 3, т. 1 от Регламент (ЕС) 2018/1861 г. на ЕП и на Съвета от 28.11.2018 г. „сигнал в ШИС“ е - въведен от държава членка сигнал за гражданин на

трета държава по отношение на когото е взето решение за връщане, с цел да се проверява дали това задължение за връщане е било спазено и да се спомогне за изпълнение на решението за връщане. Условието, при които се въвеждат сигнали за отказ за влизане и пребиваване са посочени в чл. 24 от Регламента, като в § 2, б. „в“ е предвидено, че държава членка въвежда такъв сигнал когато е стигнала до заключение въз основа на индивидуална оценка, включваща и оценка на личните обстоятелства на съответния гражданин на трета държава и последиците при отказ за влизане и пребиваване, че присъствието на гражданина на трета държава на нейна територия представлява заплаха за обществения ред, обществената сигурност или националната сигурност, и в резултат на това, е постановен съдебен или административен акт за отказ за влизане и пребиваване в съответствие с националното си право, тогава когато гражданинът на трета страна е заобиколил или е направил опит да заобиколи националното право или правото на Съюза относно влизането и престоя на територията на държавите членки.

В документите от преписката се съдържат данни за предоставената информация от Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“, рег. № В – 11957 от 04.06.2025 г. за въведения от Германия ХИТ формуляр по чл. 24 от Регламент (ЕС) 2018/1861 г. на ЕП и на Съвета от 28.11.2018 г. с данните за самоличността на жалбоподателя Е. Б. Н. (N. Y.), [дата на раждане], гражданин на Република К., шенгенски идентификатор D., както и за установената червена бюлетина за издирвано по линия на И. лице, отразена във формуляра на СДВНЧ – Любимец при Дирекция „Миграция“ – МВР, рег. № 10545р – 16660 от 04.06.2025 г.

Като потвърждение на тези факти настоящият съдебен състав кредитира информацията от ангажираните от процесуалния представител на жалбоподателя влезли в сила съдебни актове по ЧНД № 573/2025 г. по описа на Окръжен съд – Хасково, потвърден с окончателно Решение № 141 от 13.10.2025 г. на Апелативен съд – П. по ВНЧД № 436/2025 г. постановени по повод искането на съдебните власти на Република К. за екстрадиция на гражданина на Република К. Е. Б. Н., [дата на раждане] Безспорно от тези доказателства се установява, че спрямо жалбоподателя е предприето наказателно преследване за извършени престъпления на територията на държавата му по произход – нелегално придобиване, транспортиране, продажба, съхранение или носене на оръжия, боеприпаси, експлозиви или взривни устройства, както и за участие в масови безредици, организиране на масови безредици с упражняване на сила, разрушаване, опожаряване, унищожаване и повреждане на чужда собственост, употреба на оръжия, експлозиви или взривни вещества, оказване на въоръжена съпротива срещу представител на властта.

От значение за настоящия правен спор е отразеното в съдебните решения, че към молбата за екстрадиция от 30.06.2025 г. на заместник главния прокурор на Република К. по образуваното разследване на Главна прокуратура са приложени Постановление за призоваване на лице като заподозрян от 24.02.2022 г., Постановление от 24.02.2022 г. относно правната квалификация на престъпленията, Постановление относно задочно одобряване на мярка за неотклонение „Задържане под стража“ от 01.03.2022 г. № 7595-22-00-2-Зм/2313 [населено място], на разследващ съдия на Специализирания междурегионален разследващ съд и Постановление за обявяване за международно издирване от 11.03.2022 г. издадено от ръководител на Междуведомствената следствено оперативна група.

Отказът на националните съдилища да изпълнят молбата за предаване на гражданина на Република К. е ирелевантен по отношение на фактическите основания за прилагане на ПАМ по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ – легитимиране пред компетентните органи на ГПУ – Летище В. с неистински документ за самоличност при опит за напускане на територията на България, което е установено не само в административното производство, но и по предвидения в националното законодателство ред - с влязъл в сила съдебен акт, с който жалбоподателят Е. Б. Н. е признат за

виновен и наказан за извършено на територията на Република България умишлено престъпление. Неоснователно е и възражението за липса на мотиви по отношение на определения срок на прилагане на принудителната административна мярка. Според настоящия съдебен състав, макар и в пределните 5 години, съгласно чл. 42з, ал. 3, изр. първо от ЗЧРБ, този срок съответства на установените конкретни фактически данни за жалбоподателя – въведен сигнал в ШИС от държава членка – Германия, по предвидения ред в чл. 24, § 2, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2018/1861, ползване на неистински документ за самоличност при опит да напусне територията на България, липса на данни за легално влизане в страната, опит да се заобиколи установяването на действителната самоличност, посредством посочване на чужди лични данни на гражданин на Република К. при проведена беседа от служители на ГПУ – Летище В.. В този смисъл не е налице твърдяната непропорционалност на наложената принудителната административна мярка по чл. 39, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, доколкото решението на административния орган е резултат на обстойна и индивидуална оценка на поведението на жалбоподателя, в съответствие с изискванията на параграф 31 от Преамбюла на Регламент (ЕС) 2018/1861. Предвидената възможност в разпоредбата на чл. 42з, ал. 3, изр. второ от ЗЧРБ забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз да бъде наложена за срок и по – дълъг от 5 години когато лицето представлява сериозна заплаха за обществения ред или за националната сигурност, изключва твърдяната непропорционалност. В този контекст следва да бъде отчетено и осъждането на жалбоподателя Е. Н. за умишлено престъпление от общ характер, извършено на територията на България, за което е предвидено наказание лишаване от свобода не по-малко от една година. Съдебният акт е постановен след налагане на ПАМ, поради което законосъобразно този факт не е обсъждан при определяне на срока за прилагане на забраната за влизане и пребиваване на територията на държави членки на ЕС, но влязлото в сила на 24.06.2025 г. определение на Районния съд – В. за одобряване на споразумението за прекратяване на наказателното производство е основание по чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ за отказ за влизане в страната, а и за отнемане на правото на пребиваване, съгласно чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, поради което е от значение за преценката относно пропорционалното ограничаване на личните права в защита на значимия обществен интерес.

По изложените съображения настоящият съдебен състав прие, че обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения и правилно приложение на закона, в съответствие с неговата цел.

При този изход на спора, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК, ответникът има право на разноси, но такива не са претендирани.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 26-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Б. Н. (У. В. N.), гражданин на Република К., [дата на раждане] , депозирана чрез пълномощник - адв. В. Б., САК против Заповед № 5394 ПАМ - 16 от 20.06.2025 г. издадена от началник на Гранично полицейско управление – Летище – В. при Регионална дирекция „Гранична полиция“ - Аерогари, с която му е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държави членки на Европейския съюз“ за срок от пет години, считано от 23.06.2025 г. до 22.06.2030 г., на основание чл.42з, ал. 1, т. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 и т. 25 и чл. 42з, ал. 3 от ЗЧРБ вр. чл. 24, § 2, б. „в“ от Регламент (ЕС) №

2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28.11.2018 г. за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система в областта на граничните проверки.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: